

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 43 (2015), Duminica dinaintea Botezului Domnului

Evanghelia: Marcu 1, 1-8*

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. După cum este scris în profetul Isaia: **Iată, Eu îl trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu, care-ți va pregăti calea; glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți-l cărările.**

Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. Și ieșeau spre el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, cu cingătoare de piele împrejurul mijlocului și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Și propovăduia, zicând: „Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v'am botezat cu apă, dar el vă va boteza cu Duh Sfânt“.

Botezul lui Iisus

Pr. Arsenie Boca

Viața publică a lui Iisus e cuprinsă între cele două botezuri: Botezul în Iordan, de la Ioan, și Botezul sfințelor Sale pătimiri, de la iudei.

Alarma pe care o dăse Ioan, din pustia Iordanului, străbătuse toată Palestina; și oameni simpli o aduseră și în atelierul de tâmplărie al lui Iosif din Nazaret. Iisus recunoscuse chemarea. Timpul Lui venise. Deși era văr bun cu Ioan, nu s-au cunoscut, nu se văzuseră. Lui Ioan i se descoperise doar atât: că și Mesia va cere botezul său. Deci în zilele acelea a venit Iisus din Nazaretul Galileii la Iordan, amestecându-se în mulțimea care se boteza.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Iisus n-avea vreo vinovăție de spus, dar s-a făcut una cu păcătoșii, mergând pe calea pe care ne-o va da de urmat. Ioan, care auzise tot pomelnicul fărădelegilor, s-a mirat că înaintea lui vine un Om fără prihană, a cărui sfințenie o simțea sufletul și privirea sa aspră. Deci, Ioan îl oprea pe Iisus, simțindu-se el păcătos și cerându-i botezul. Trebuia însă împlinită Dreptatea - adică Legea. Căci toată predica lui Ioan, botezul cu care boteza mulțimea, nu avea alt rost decât, după înseși cuvintele lui Ioan: „...ca (Iisus) să fie arătat lui Israel" (Ioan 1,31). Ioan s-a supus rânduielii dreptății. Mâna de țărână a zidirii a botezat creștetul Ziditorului făpturii. Iisus, neavând nimic de mărturisit, se ruga. În fața Sa se deschidea o eră nouă: era creștină.

Cerurile se deschid. Lumina dumnezeiască se revarsă peste făptură și Fiul; iar deasupra capului lui Iisus, Duhul Sfânt, luând chip de porumbel și învăluindu-l fruntea, simbolizează Domnului Păcii o cunună. Iar glasul Părintelui Il mărturisește: "Fiul Său prea iubit", în care a pus toată iubirea Sa pentru oameni. Aceasta e Teofania creștină (Arătarea lui Dumnezeu în Treime).

Ioan a văzut acestea și a mărturisit că "Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Acesta este Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 1,29-34). Cu această mărturisire, sub autoritate de prooroc, misiunea lui Ioan se încheie: "De acum El trebuie să crească, iar eu să scad!" (Ioan 3,30)

Dacă la botezul lui Ioan, Iisus n-a avut de mărturisit nici un păcat, misiunea Lui avea să-L încarce - pe nedrept - de toate fărădelegile lumii. El, sfințenia întruchipată, avea să se facă - pentru noi - "păcat", pe care avea să-l țintuiască pe cruce, spălând omul în al doilea botez al Sfântului Său Sânge. Căci, deși era Domn al Păcii, venirea Lui era străfulgerare de sabie a unei alte împărății decât cea așteptată de Israel. Deși El era temelia întregului ritual ebraic, deși spre El conduceau toate umbrele, simbolurile și jertfele Templului, Iisus va fi "găsit" și "strigat" vrăjmașul și distrugătorul lor, de către victimele "umbrelor". Deși El dase Legea lui Moise în Sinai, Iisus va fi arătat la tot pasul ca un călcător de Lege. Deși venise ca să strice lucrăturile diavolului, va fi vorbit că lucrează cu mai marele dracilor, că are pe Belzebut. Nimeni nu L-a înțeles; de aceea toți s-au simțit datori să-L stea împotriva.

Dar El s-a făcut om, una cu noi: trebuia să ia povara păcatelor și a blestemelor omenești. Cel fără de păcat trebuia să sufere ocară păcatului. Iubitorul de pace, dăătorul păcii trebuia să rabde la un loc cu vrăjmășia; chipul adevărului trebuia să sufere palmele minciunii; floarea neprihanei, gunoiul spurcăciunii. Pentru Iisus tot păcatul era o tortură. Pe umerii lui Iisus, care-și lăsase slava Sa de Dumnezeu, ca să îmbrace slăbiciunea omenească apăsa, ca pe-o temelie, răscumpărarea

lumii de sub tirania păcatului. De brațul Lui atârna mântuirea omului, iar cealaltă mână o întindea să prindă atotputernica iubire a lui Dumnezeu.

Acestea se topeau în rugăciunea lui Iisus pentru oameni, în apele înfiorate ale Iordanului. "El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat" (Isaia 53,4). Confirmarea glasului lui Dumnezeu L-a întărit pe Iisus pentru destinul Său în lume, care avea să fie apoi întărit cu al doilea botez, pe cruce. Cu aceasta, Iisus a fost încărcat de Dumnezeu cu "fărădelegile noastre ale tuturor" (Isaia 53, 6). Iisus mărturisea acum toate păcatele omului.

Și iarăși S-a rugat Iisus de iertare, pentru om: ucigașul lui Dumnezeu.

(Sursa: **Pr. Arsenie Boca**, *Cuvinte Vii*, Editura Charisma, Deva, 2006)

"Prietenul Mirelui"

Nicolae Steinhardt

Ioan Botezătorul ne este îndeobște cunoscut pentru marea sfințenie a vieții sale. I se spune înger în trup sau om îngeresc de cât de aspră i-a fost viața în pustie și de cât de intransigentă asceza. (...)

Ne putem întreba acum ce semnifică pentru noi Ioan Botezătorul, prin care însușiri ale lui ni se arată admirabil, adică vrednic de mirare și venerație, prin care ne poate fi călăuzitor și model? Prin smerenia sa absolută, desigur. Prin iubirea sa totală față de un altul, respectiv de Hristos, prin puterea de zdrobire a iubirii de sine și a înlocuirii ei cu iubirea pentru altul. Ioan Botezătorul se trece în umbră, se șterge, parcă s-ar dori invizibil.

El devine acel prieten al Mirelui de care pomenește Iisus în versetul 29 al capitolului 3 din Evanghelia Sfântului Ioan, prietenul care se bucură de bucuria Mirelui, care stă și-L ascultă cu dragoste și supunere, care nu-și dorește nimic altceva decât să-L slujească. Iată ce este Ioan Botezătorul: este minunata pildă de "eu" care iese din sine și – cu smerenie și nețărmurit devotament – dobândește puțința de a-și iubi semenul mai mult decât pe sine însuși.

Ioan Botezătorul ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strâmtă a înfrângerii trufiei, a neroadei trufii, a egoismului și egocentrismului nostru ridicol care-și face râs de noi, îndemnându-ne a crede că suntem, fiecare, punctul geometric din chiar centrul lumii și ne dă ghes a ne încrede numai în noi înșine, a ne închide și încuia în carapacea bine ferecată a sinei noastre imperialiste. Ioan ne poate fi pildă sigură de dragoste pentru Mire, adică pentru Hristos și de slujire neprecupețită a

a Sa. (...) Noi reținem din viața și jertfa Sfântului Ioan Botezătorul (...) capacitatea omenească de a ieși din sine, de a depăși strâmtoarea fenomenalității, de a iubi pe un altul. Noi cutezăm chiar a ne face o călăuză (sau măcar un temei de neîncredere în afirmații sumare) din zguduitoarea, admirabila, senina frază de la Ioan 3, 30: “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”.

(Sursa: **Nicolae Steinhardt**, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirii Rohia, 2005)

Vitamine duhovnicești

Prietenia este deschidere sufletească

Un lucru vrednic de ținut minte este acela că în puterea noastră stă să oferim prietenia, dar niciodată să o cerem de la alții. Zic asta pentru că, de regulă, ajungem să ne considerăm prietenii ca pe o proprietate și un bun al nostru. De exemplu, un prieten nu trebuie să întrețină relații cu cineva cu care tocmai ne-am certat, pentru că aceasta se interpretează ca o trădare. Cerem socoteală prietenului pentru anumite gesturi sau cuvinte, invocând motive de genul: “Vreau să clarificăm relația dintre noi”, sau “între prieteni nu trebuie să existe secrete” și așa mai departe. Cu alte cuvinte, facem contracte de prietenie care presupun libertăți și restricții potrivit cu firea și educația pe care o avem. Astfel de prietenii se strică de îndată ce “regulile”, convențiile sau așa-zisele “principii” sunt încălcate. În acest fel și traficanții de droguri și tâlharii leagă prietenii.

Totuși, înțelegem că prietenia este ceva mai mult. Prietenia este deschiderea sufletească pe care o avem către toată lumea, izvorâtă din dragostea poruncită de Hristos. În acest sens, creștinul este prieten cu toți și cu nimeni. Cu toți, pentru că nu poate să nesocotească pe cineva, și cu nimeni, pentru că nu poate să prefere pe cineva. Sfântul Arsenie cel Mare spunea “iubește pe toți și fugi de toți”. Această vedere este cu puțință la cei care au toată puterea sufletului îndreptată spre Hristos și judecă pe toți și toate prin prisma lui Hristos, pentru Care orice om este plinătatea umanității și trebuie privit, după cum îndeamnă și Apostolul Pavel, “ca cel pentru care a murit Hristos”.

(Sursa: **Ierom. Savatie Baștovoii**, *A iubi înseamnă a ierta*, Editura Cathisma, p. 120-122)